

A tékozló fiú gondolja

☺
Mikor hazafelé mentem,
Mindig ez kísértett:
Mit mond majd a bátyám, aki
Soha meg nem értett?

☺
Mondja-e majd megbocsátón,
Szeretettel, szépen:
„Hazajöttél, édes öcsém?
Vártalak már régen.”

☺
Vagy pedig szid durva szóval,
Bőszülten rám mordul,
Aztán, mint a bélpoklostól,
Undorral elfordul.

☺
Szégyenemben — egyszer bíztam,
Máskor gyáván féltem.
Míg néma harc dúlt szívemben,
Házunk elé értem.

☺
Ott a porba leroskadva
Minden jóra fordult,
Mert a tékozló fejére
Atyja könnye csordult.

Békefi Pál

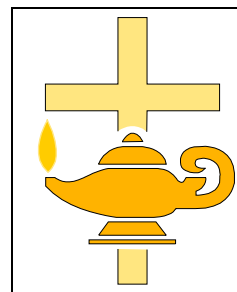
Hazatérve

Hazasietni naponta,
Nincs ennél jobb dolog.
Amikor mindenki tesz-vesz,
Munkájában sűrög-forog.
Otthon lenni oly jó, nem
Mennék én messze-földre,
Hisz aki messze ment, az is
Fájó szívvel hazajönne.
Így tett a tékozló fiú is
Amikor nem maradt semmije.
Haza, haza, csak haza!
Ezt dobogta elárvult szíve,
És hazatért nyomban az
Atyai házhoz, bánva tettét.
Atyja úgy fogadta, mint
Megtalált, édes gyermekét.

Makovei János

„...és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt...”

EVANGÉLIUMI PÜNKÖSDI KÖZÖSSÉG
„ELSŐ SZERETET” GYÜLEKEZETE
5741 KÉTEGYHÁZA, Úttörő u. 95.

Lelkipásztor: *Fábián Tamás*
Mobil telefon: 06 70 311–6240

GYÜLEKEZETI HÍRADÓ MÁRCIUS HÓ 3. SZÁM

Lukács 15,11 -16.

„Monda pedig: Egy embernek vala két fia; **És** monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt! És az megosztá köztök a vagyont. **Nem** sok nap mulva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék; és ott eltékozlá vagyonát, mivelhogy dobzódva élt. **Minekutána** pedig mindent elköltött, támada nagy éhség azon a vidéken, és ő kezdé szükségét látni. **Akkor** elmenvén, hozzá szegődék annak a vidéknek egyik polgárához; és az elküldé őt az ő mezeire disznókat legeltetni. **És** kívánja vala megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, a mit a disznók ettek; és senki sem ád vala néki.”

Lukács 15, 17 - 24.

„Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! **Fölkelvén** elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. **És** nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy! **És** felkelvén, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megeseék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt. **És** monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam! **Az** atyja pedig monda az ő szolgáinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira! **És** előhozván a hizott tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk. **Mert** ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdének azért vígadni.”